

عنوان مقاله:

واکاوی تیپولوژیک رویکرد زیست پذیری در بافت های فرسوده شهری (مطالعه موردی: بافت فرسوده بخش مرکزی شهر زنجان)

محل انتشار:

دوفصلنامه جغرافیای اجتماعی شهری، دوره 5، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

محمد تقی حیدری - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه زنجان، زنجان، ایران

خلاصه مقاله:

تحلیل زیست پذیری را در بستر شهر، باید ابر متنی تلقی نمود که پیکره و اندام های شهر با منش های معنایی و معنوی شهروندان گره خورده است و تفسیر و تبیین زیست پذیری شهری در پی سطح بندی و گونه شناسی عمیق آن، از طریق کشف ذهنیت های منبعث از طریق بدن فضایی شده می باشد. در این راستا هدف پژوهش حاضر تحلیل تیپولوژیک زیست پذیری در بافت فرسوده بخش مرکزی شهر زنجان و ارائه پیشنهادات در جهت ارتقاء وضعیت زیست پذیری بافت فرسوده بخش مرکزی شهر زنجان از طریق گونه شناسی آن می باشد. با عنایت به شکاف ذهنی فوق، انجام تحقیق حاضر مبتنی بر راهبرد پس کاوی بوده و نوع پژوهش (توصیفی - تحلیلی) است. برای دست یابی به این هدف، مباحث نظری از طریق مطالعات کتابخانه ای و جمع آوری اطلاعات تحلیلی مورد نیاز به طرق مشاهده میدانی (مصاحبه با سرپرستان خانوار ساکن بافت (491 نمونه) از طریق ابزار پرسش نامه صورت گرفت؛ همچنین به فراخور نیاز تحقیق، از نرم افزارهای SPSS و ArcGIS برای آماده سازی و پردازش داده های مورد نیاز (تکنیک های دندروگرام خوشه بندی - سلسله مراتبی وارد و تحلیل ANOVA) در بخش مذکور استفاده شد. نتایج تحلیل نشان داد با عنایت به وجود عوامل متفاوت تاثیرگذار بر وضعیت زیست پذیری؛ گونه های متفاوت از این وضعیت در پهنه بافت فرسوده بخش مرکزی شهر زنجان ظاهر شده است. اهمیت بررسی این موضوع را می توان در دو محور عمده خلاصه نمود: ارزش نظری و ارزش عملی. ویژگی نظری این مطالعه کمک به پیشرفت تخصصی و افزودن بر ادبیات علمی موضوع و برنامه ریزی زیست پذیری می باشد، زیرا زیست پذیری بافت های فرسوده شهری از منظر گونه شناسی آن مورد بررسی قرار نگرفته و ارزش عملی پژوهش نیز به نوبه خود در تغییر، بهبود و اصلاح روش ها و الگوهای مواجهه با برنامه ریزی بافت های فرسوده شهری خواهند بود.

کلمات کلیدی:

گونه شناسی، زیست پذیری، توسعه پایدار، بافت های فرسوده، شهر زنجان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862313>

